



TŘEBOVICKÝ KAPR

Vydání s mimořádnou historickou přílohou autora Mgr. Milana Ševčíka



TŘEBOVICE V JARNÍCH MĚSÍCÍCH KRÁSNĚ BAREVNĚ KVETLY

Nestává se často, že se nám sejde tolik překrásných snímků, jako letošní jaro. V Třebovicích to tentokrát už v dubnu kvetlo a hrálo všemi barvami. Možná jste také postřehli růžově kvetoucí zákoutí převislých sakur na louce mezi ulicemi Třebovickou a Na Valech. Pozornost jim věnovali nejen náhodní kolemjdoucí,

ale fotografie si v těchto vodopádech květů pořizovali také rodiny s dětmi a novomanželé. Zájem byl velký, na „růžový snímek“ se občas tvořila i řada. Pozadu nezůstala ani další místa v Třebovicích. Například bílý koberec sasaneek hajních bylo možné zahlédnout v lužním lese - Přírodní památce Turkov.





SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané,

období jara, které je vždy obdobím úklidu celého našeho katastru po zimních měsících, je za námi. Letos to bylo období zvláště náročné vzhledem k černým skládkám v lokalitě kolem železniční tratě Svinov – Bohumín, kde byly naplněny dva velkoobjemové kontejnery. Poděkování, stejně jako v minulém roce patří také organizaci Děti Země, která uklízela les Turkov a skupině obyvatel za úklid lesíku u ulice Opavské.



Z plánovaných oprav a rekonstrukcí jsme jako první překročili k dokončení nátěrů fasády, jak vnitřního traktu naší radnice, tak také přilehlého bytového domu č. p. 5145.

Po vydání územního rozhodnutí pro stavbu sportovní haly Útvarem hlavního architekta a stavebního řádu Magistrátu města Ostravy a nabytí jeho právní moci, zahájila projekční kancelář PROJEKTSTUDIO EUCZ, s.r.o. práce na dokumentaci pro stavební řízení. Další připravovanou stavbou je rekonstrukce budovy č. p. 5007 vedle Altánu v Třebovickém parku, pro kterou je taktéž zpracována projektová dokumentace. Vlastní realizace by měla být zahájena koncem měsíce září.

Nový povrch dostane příjezdová komunikace mezi garážemi pod restaurací Třebovická role z ulice Na Heleně.

Do nadcházejících prázdnin přeji žákům a studentům pěkné počasí a Vám, kteří budete čerpat dovolenou, navíc klid a pohodu.

František Šichnárek, starosta



Probíhalo čištění a nátěr fasády



Budova č.p. 5007 v parku - současný stav

JAK SE V TŘEBOVICÍCH VOLILO DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU

Volební účast při květnových volbách do Evropského parlamentu činila v našem volebním okrsku 38,4 %. Z celkového počtu voličů zapsaných ve voličském seznamu (1577) se zúčastnilo 606 voličů.

Pořadí politických stran, hnutí a koalic podle získaného počtu hlasů bylo následující:

Pořadí umístění	Počet hlasů
1. Občanská demokratická strana	141
2. ANO 2011	138
3. Křesťanská a demokrat. unie – Českosl. str. lidová	72
4. Starostové (STAN) s region.partnery a TOP 09	58
5. Česká pirátská strana	56
6. Svoboda a přímá demokracie-Tomio Okamura (SPD)	46
7. Komunistická strana Čech a Moravy	31
8. Česká strana sociálně demokratická	25

Dále následovaly ostatní strany, které získaly každá méně než 10 hlasů.

POZVÁNÍ

na zasedání Zastupitelstva městského obvodu Třebovice, které se uskuteční

ve středu dne 11. září 2019 v 16.30 hodin

v zasedací místnosti v 1. patře budovy radnice v Třebovicích, ul. 5. května, č.p. 5027/1.

Program bude zveřejněn na úřední desce ÚMOB Třebovice.



V období letních prázdnin bude docházet k čerpání dovolené zaměstnanců našeho úřadu. Abychom zajistili chod úřadu, bude nezbytné provést některá organizační opatření.

V této souvislosti si Vás dovoluujeme požádat o pochopení a trpělivost při vyřizování Vašich záležitostí na ÚMOB Třebovice v období prázdnin.



VYBÍRÁME Z USNESENÍ ZASTUPITELSTVA MĚSTSKÉHO OBVODU

SCHVÁLILO

splnění usnesení z předchozího zasedání Zastupitelstva městského obvodu Třebovice.

ROZHODLO

neuplatnit předkupní právo ke garáži soukromého vlastníka na pozemku parc. č. 421/25, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 27 m² v k. ú. Třebovice ve Slezsku, obec Ostrava, v majetku statutárního města Ostravy svěřeného městskému obvodu Třebovice.

ROZHODLO

o úplatném nabytí části pozemku parc. č. 592/1 k. ú. Třebovi-

ce ve Slezsku, nově označená dle geometrického plánu č. 4744-89/2018 jako pozemek parc.č. 592/3 - ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha o výměře 479 m² v k. ú. Třebovice ve Slezsku, obec Ostrava, z vlastnictví SPORTOV-

NÍ KLUB SLAVIE TŘEBOVICE z. s., Kochova 5539/6, Ostrava – Třebovice, IČ 48430064, za kupní cenu ve výši 260.910,- Kč a uzavření kupní smlouvy dle přílohy předloženého materiálu.

SCHVÁLILO
plnění a čerpání rozpočtu statutárního města Ostravy – městského obvodu Třebovice dle skutečnosti k 31. březnu 2019.

ZASTUPITELSTVO MĚSTSKÉHO OBVODU TŘEBOVICE

VZPOMÍNKA NA OSVOBOZENÍ TŘEBOVIC



Dne 29. dubna jsme vzpomněli 74. výročí osvobození Třebovic. K uctění památky třebovických občanů, padlých ve druhé světové válce a při osvobozovacích bojích, byly položeny kytice na čtyřech pietních místech v Třebovicích. Navštívili jsme místa s pamětními deskami – radnici, kostel, tělocvičnu Jednoty Orel a kamenný památník v Třebovickém parku.



V OSTRAVĚ PATŘÍ JEDLÉ TUKY A OLEJE DO SBĚRNÝCH DVORŮ

Od 1. ledna 2020 mají obce povinnost celoročně zajistit místa pro oddělené soustředování jedlých olejů a tuků. Důvodem je, že v současné době tyto odpady netřídí všechny obce, takže oleje a tuky často v rozporu se zákonem končí v kanalizaci. Ostrava má tento problém vyřešen už dlouhodobě – jedlé tuky a oleje se sbírají ve všech sběrných dvorech.

„O tom, že by nádoby na jedlé tuky a oleje byly součástí kontejnerových stání přímo v ulicích, město neuvažuje z důvodu ochrany životního prostředí.

Tyto nádoby by nebylo možné dostatečně ohlídat před poškozením ani nijak zabezpečit před únikem oleje do okolí. A nemohli bychom zajistit ani to, aby do nich občané odhazovali oleje a tuky v uzavřených, nejlépe plastových obalech odolných proti rozbití. To ve sběrných dvorech, kde je občané předávají obsluze a kde máme speciální kontejnery zabezpečené proti

úniku oleje dvojitým dnem, zajistit můžeme,“ vysvětluje Vladimíra Karasová z OZO Ostrava fakt, proč tyto schránky nemohou být umístěny na veřejně přístupných místech.

Občané Ostravy by tedy olej ze smažení a fritování neměli vylévat do kuchyňského odpadu, čímž následně působí problémy při čištění odpadních vod, ale měli by vychladlý olej slít do PET lahví či jiných uzavíratelných nádob a ty pak odvézt do sběrného dvora. „Takto nashromážděné jedlé

oleje a tuky se následně využívají při výrobě biopaliv,“ vysvětluje Vladimíra Karasová.

V loňském roce občané Ostravy odevzdali do sběrných dvorů 6 777 litrů oleje, což je oproti roku 2017 víc o 4,5 tisíce litrů. Jde o jasný signál, že na kvalitu životního prostředí svého města dbá stále více Ostravanů.



O PUTOVÁNÍ DÁLAVAMI, ČASEM, MALÉ DRUŽINĚ A VELKÉM SNU



Mgr. Milan Ševčík, autor

Povětrí se nám provonělo do léta, vytoužených prázdnin a chvějivého očekávání splnění nebeských snů, kterým se říká zcela nepoeticky dovolená. Prosluněná, proležená, propřešná, proskotačená, ovíněná, s vycházejícím i zapadajícím sluncem nad mořem, ale i procestovaná, probádaná a při trošce štěstí i objevná. Já patřil hlavně k té skupině cestovatelské.

Pokud podobné zájmy a záliby jsou blízké i mnohým z vás, chci vás požádat o pomoc a spolupráci k uskutečnění dosud nedosaženého cíle. A abych vás naladil a nalákal na objevování, nabízím svá poznávání, ať už byla vytoužená nebo spojená s mou novinářskou prací či vynucená, pro mě však nezapomenutelná. Obdivoval jsem mnohá evropská velkoměsta, pídil se po uměleckých památkách a dávne i blízké historii, zajímali mě lidé a jejich nejrozličnější osudy a zvláštní pozornost jsem zaměřoval na místa a dění, která souvisela s dobou mého dětství.

ZE TŘÍ DOMOVŮ

Moje první přeshraniční cesta byla už v polovině března devětatřicátého roku. Tehdy jsme se nuceně stěhovali z mého rodného českého Pustkovic, toho času už součástí německé Sudetské župy, do Staré Bělé, ležící v Protektorátu Čechy a Morava. A aby byl náš přesun řádně zabezpečen, byli jsme po celou cestu až k celnici v Polance nad Odrou doprovázeni ozbrojenou německou policií. Za mostem nad řekou už jsme doprovod nepotřebovali, ale tatínek s maminkou tuze pociťovali hořkost, bezbrannost a nejistotu. Já jsem si však brzy našel v novém domově kamarády na celých šest let. A také se těšil na každoroční prázdninové cesty „z protektorátu do rajchu“ k pustkoveckému staříčkovi. Nepříjemné celní prohlídky, ať už byly povrchní, zvýšené či důkladné, se musely přezít. Pak už nastal jiný život. I z malého hospodářství se musely odevzdávat povinné odvody z živého i neživého majetku „říší“, ale rodina nouzi netrpěla. Každodenní čerstvé ranní kravské mléko, staříčkův voňavý chléb z jeho pece, doma stloukané máslo, třešně, jablka a hrušky přímo ze stromů a mrkvička s hráškem ze záhonků mi aspoň po ty dva letní měsíce dávaly zapomenout na protektorátní stravu, která navíc byla omezena lístkovým přidělovým systémem.

Tak tomu bylo i o posledních válečných prázdninách až do 29. srpna 1944. Tehdy jsem na naší mezi, která se táhla horní částí dnešního porubského 7. obvodu k lesíku Šibránky, pásl svoji nejoblíbenější krávu Malinu. Oba jsme byli spokojeni až do chvíle, kdy jsem zaslechl hukot amerických bombardovacích letadel. Ta už několik předcházejících týdnů vždycky jenom nad námi přeletěla, ale tentokrát si vybrala Ostravu. Viděl jsem celou tu hrůzu od prvních výbuchů bomb, ohně a černého dýmu z Rütgersovy továrny na výrobu dehtu v Hulvákách přes hustý pás dalších výbuchů napříč městem až ke slezskoostravským Bazalům. Plakal jsem a poplašená Malina mě táhla ke svému chlévu. A touto událostí skončilo moje přeshraniční válečné putování.

Po válce – to už jsme bydleli v Třebovicích – se cestování v obnovené republice zjednodušilo. První daleké kraje jsem poznával se zdejšími skauty v Oldřichově v Hájích, Liberci a části

Jizerských hor. Toto potěšení nám přichystali naši liberečtí kmotři. V dalších žákovských a studentských létech jsem prošlapal turistické trasy ve Vysokých Tatrách, Roháčích, Malé Fatře, na lyžařských kurzech a závodech sjezdil Beskydy, Jeseníky a Krkonoše. Obdivoval jsem také krásy Olomouce, Jeseníku, Vidnavy, Javorníku i samotné matičky Prahy.

Někdo si řekne: „Nic moc.“ Ale musím připomenout, že má středoškolská studia skončila v červnu 1955, tedy pouhých deset let po strašlivé válce a pouhé dva roky od zrušení přidělového lístkového systému. Navíc byl svět rozdělen „Železnou oponou“ a horkou válku vystřídala studená a cestování do dálav bylo jenom toužebným snem.

I TO SE STALO

Až po dvouleté základní vojenské službě na Klatovsku, kdy jsem nejenom zmužněl a naučil se samostatnému rozhodování, jsem také zjistil, že šumavské řeky Vydra a Křemelná mají pro voláka vodu pitnou a v otevřenost světa ve stále existující zatracené studené válce jsem nepřestal pochybovat. Přesto jsem se snažil v cestovatelských záměrech alespoň o možné.

Již první cesta do Polska byla nezapomenutelná. Nejdříve jsme navštívili Krakov, kde mě nejvíce uchvátil majestátný Wawel se svou slavnou historií a hrdost Krakovanů na své město. A pak jsme byli v Osvětimi.



Peklo, které vytvořili také lidé! Hromady ostatků po statisících uvězněných, kteří skončili v kremačních pecích. Tehdy se mi opět vrátily neblahé vzpomínky na vystavené doklady nacistické kultury v liberecké Henleinově vile, na gilotinu z Pankráce i vitrínu s pozůstatky K. H. Franka. Kromě jeho parádní uniformy v ní byla i osobní pistole, dýka, píšťalka, fotografie a jiné osobní předměty, včetně skleněného oka. Nejobdivnější však byly knižní obaly, stínítka lustrů a lamp, vyrobených z lidské kůže. Dokonce na jednom knižním obalu bylo vytetováno vězeňské číslo!

Po návratu jsem doma přemýšlel, zda pokračovat v putování, ale nakonec zvítězilo přesvědčení, že na světě existují mnohem lidštější hodnoty, díla z dávných staletí a krásy, které stojí za poznání.

PRVNÍ TISÍCE KILOMETRŮ

Výbrat si cestovní kancelář bylo jednoduché, poněvadž existoval jenom Čedok, Rekrea a CKM / Cestovní kancelář mládeže/. Vybral jsem si mládežnickou. Také z dobových nabídek se nezaťčila hlava. Do konce padesátých let to byla pouze města a re-



kreační střediska v tehdejším Sovětském svazu a lidově demokratických státech. A doprava byla převážně po železnici. Trvalo to k cíli sice déle, ale cestou jsme poznávali alespoň letmo řadu měst, vesnic a krajinu kolem trati. Byla to součást dovolené a zvládli jsme všechno, poněvadž jen některé zájezdy bývaly čtrnáctidenní, většinou však trvaly tři týdny.



Těch prvotních zážitků bylo nespočítaně a mnohé z nich se ve mně zakořenily. V Moskvě třeba rozsáhlé Rudé náměstí s Kremlem, chrámem Vasilije Blaženého a Mauzoleem, široké bulváry a všude plno lidí. V Tret'jakovské galerii mě zaujala dramatická Repinových obrazů. Vybavuji si i metro, ve kterém jsem procestoval několik tratí a prohlédl si mnoho stanic, které svou výzdobou byly ojedinělé a dospěl jsem k poznání, že toto moje první velkoměsto nikdy nespí.



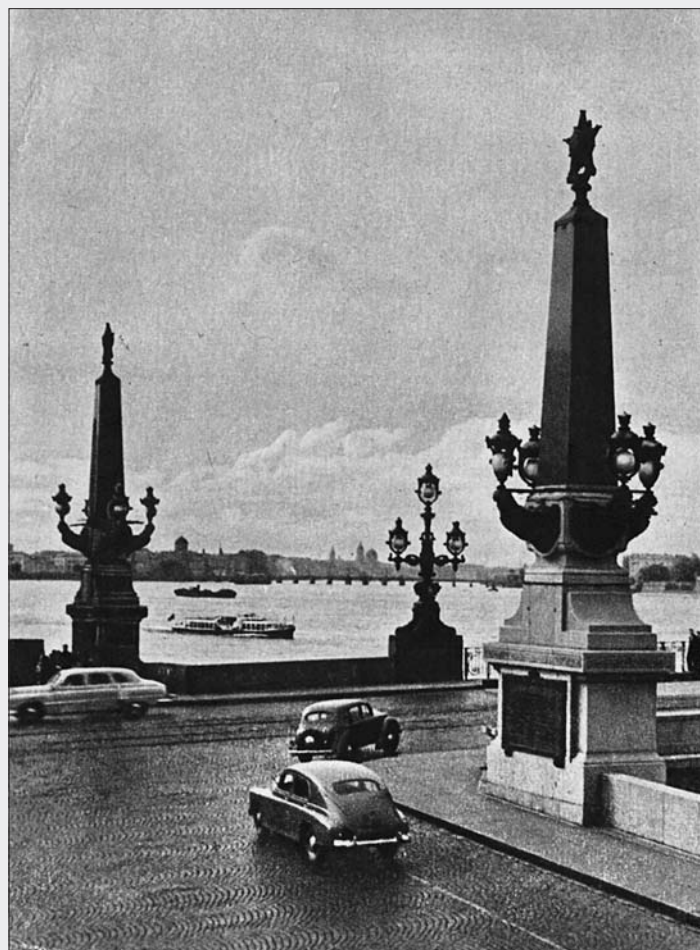
V Leningradu /dnešním Petrohradu/, kromě Zimního paláce, Ermitáže, Petropavlovské pevnosti, Admirality a povinné prohlídky křižníku Aurory, byly nezapomenutelné bílé noci. Ještě před jedenáctou hodinou se daly v neosvětlených ulicích a parcích číst noviny a za necelé čtyři hodiny už bylo slunečné ráno nového dne. Jednu z „šeronocí“ jsem proseděl na nábrží Něvy, sledoval zvedání mostů a majestátní proplouvání mohutných zaocéánských lodí do městského přístavu. Byla to pro mě skutečná romantická scéna, vonící dálavami celého širého světa.

Součástí zájezdu byla i návštěva bývalého letního carského sídla Petrodvorce. Rozlehlé upravené zahrady s množstvím květinových záhonů vyzývaly k procházkám i odpočinku, četné fontány, skvějící se novotou, vzbuzovaly pocit blaha a krásy. Paláce však tehdy ještě nesloužily k prohlídkám, poněvadž v nich stále probíhaly opravy. Téměř devítisetdenní pobyt německých vojsk

při obklíčení Leningradu v palácích zanechal citelné stopy. Avšak beze stop zmizela četná umělecká díla a poklad z Jantarové komnaty.

V Leningradu už viditelné stopy nebyly, ale v lidech při vzpomínání bylo ještě mnoho smutku. Rozmlouval jsem snad s pětadvaceti z nich a všichni měli v rodině někoho, který zemřel při obléhání hladem, umrznutím, zraněním při bombardování nebo přímo v bojích. Jen jeden z nich byl výjimkou, protože jeho rodina se přistěhovala do města z dalekého Permu až po válce a těm strýček padnul před Berlínem. A postarší muž, bývalý major, když se dověděl odkud jsem, mi se znalostí vyprávěl, že takovou radnici, jakou má Ostrava, nikde jinde na své dlouhé válečné pouti neviděl. Pak s milým úsměvem a jiskrou v oku vzpomínal na nějakou Jišinku. Až po chvíli jsem se dověděl, že pro většinu cizinců je nemožné vyslovit „ř“. Nakonec mi vyprávěl o umu a obrovském úsilí nejruznějších specialistů, vojáků i civilistů, kteří v krutých válečných podmínkách dokázali před nepřítelem zamaskovat nejdůležitější umělecké památky a historické budovy. Po osvobození města z obklíčení se nejdříve započalo s nejzákladnějšími opravami bytových domů a po válce během několika let se pak s velkým pracovním nasazením podařilo vrátit historické části původní podobu Petrohradu.

Za poznáváním jsem se vydal i do jižní oblasti. Na železniční trati mezi stanicemi Tuapse a Soči byla mezinárodní turistická základna mládeže, která se naší skupině stala na jedenáct dní dočasným domovem. Na pláži u Černého moře bylo příjemně, také jednodenní autobusový výlet po pobřeží do původního lázeňského města Soči ve mně zanechal mnoho dojmů, ale já toužil po kavkazské přírodě. Po domluvě s vedením tábora se dvanáctičlenná výprava Čechů, Slováků a Němců s třemi ruskými průvodci vydala na původně neplánovanou výpravu údolím řeky Aše ke kavkazským horám. Od ústí do Černého moře nás autobus vezl ještě asi pět kilometrů proti proudu polními





cestami a dál už to nešlo. A tak jsme vyrazili po svých. Chvilí jsme šlapali pěšinkou po prudce svazitém břehu, a když to nešlo dál, museli jsme přebrodit řeku a pokračovat po druhém podobném břehu. V horské bystrině, která byla o něco širší než Odra na soutoku s Opavou, bylo v brodech nad kolena, ale sílu proudu jsme vnímali při každém kroku. Na ojedinělých horských pastvinách jsme míjeli obrovská stáda kavkazských koz, ale člověka žádného. Pouze jednou jsme mohli místo brodu použít visutou lanovou lávku, která však měla svou bezpečnou provozní dobu už dávno za sebou. Asi po dvanácti kilometrech jsme se v pozdním odpolední na malé pasece utábořili. Jídla jsme měli dostatečně, voda nechyběla, ale k večernímu táboráku jsme chtěli nějakou chuťovku. S průvodcem Sašou jsme se vydali vyhledat civilizaci. Asi po čtvrt hodině jsme dorazili k osamělé osadě, která se skrývala v jednom z údolí. Cestu ke sklípku, který byl skromnější než naše slovácké, nám ukázal postarší Čerkez. Když pak zjistil moji totožnost, začal trošku zastřeným hlasem a s nečeským přízvukem propěvovat „Kolíne, Kolíne, stojíš v pěkné rovině ...“. Pro mě byl ten okamžik téměř neuvěřitelný, ale jemu to tak nepřišlo. Jako bývalému nadporučíkovi průzkumníků mu v našem Kolíně skončila válka a kromě toužebného odpočinku byl čas i na pořádné oslavy, tancování a písničky. A právě tu Kmochovu si zapamatoval.

A to rudorudé vínko, které jsme přinesli do tábora, dodávalo člověku nejen svěžest, ale i optimismus a odvalu. Přesvědčil jsem se o tom při ranní koupeli ve vodě, která byla před svou bystrou dvacetikilometrovou poutí ještě ledem. A do pohádky rozednívajícího se dne mě vstřebal pohled na panoráma kavkazských velikánů a nedotčená příroda, laskaná prvními slunečními paprsky.

Srovnávat kolínskou rovinu s ukrajinskou je bezmezná pošetilost. To jedete hodiny jako po dlani, než vlak konečně zastaví v Kyjevě. Při okružní autobusové jízdě vás průvodce seznámí s historií města, nejzajímavějšími památkami a pak už máte volný výběr.

Při prohlídce klášterních katakomb jsem při zastavení u jedné z mumií zaslechl zvučný dvojhlásný zpěv nějaké církevní písně. Vydal jsem se četnými úzkými chodbami, chvíli i tápal, až jsem dospěl k cíli. Místo nějakého menšího chrámového sboru tam klečely před malým oltářem jenom dvě babičky. Když mě uviděly, zmlkly a vzájemnými úklonami jsme se pozdravili. Ještě chvíli bylo ticho, pak se ony opět obrátily k oltáři a pokračovaly ve zpěvu a já v tom posvátném znění v úžasu obdivoval sílu a mámění ozvěny.

Rád vyhledávám prameny se studánkami, potůčky, potoky, říčky i řeky a pozoruji život jak pod hladinou, tak na ní, ale i dění v okolí. Proto jsem také nemohl nezajít k Ukrajinci milovanému a uctívanému Dněpru.



Po zakoupení palubního lístku jsem vstoupil na palubu. Z mysli mi už vymizel název lodi, ale na příjemného staršího kapitána Ilju nemohu zapomenout. Když už jsem delší dobu okukoval kapitánský můstek a párkrát jsme se střetli pohledy, pozval mě k sobě. Seznámení bylo krátké, ale upřímné. Následně mě obeznámil s palubními přístroji i kormidlem a dokonce mi dovolil na vše sáhnout. Při dalším bližším seznamování vyplynulo, že Ostrava mu nic neříká, ale na osvobozené Pardubice nezapomněl. Když začal opěvovat pardubické perníčky a české pivečko, tak mu zároveň s úsměvem zvlhly oči. Pak mě bez řečí přistrčil ke kormidlu, vysvětlil základní orientaci při plavbě a mírně podstoupil. S troškou nejistoty, ale pod jeho vedením jsem něco přes půl kilometru řídil bez nehody na vlnách Dněpru výletní loď. Kapitán vzpomínal a vzpomínal a pak se opět ujal kormidla. Poděkoval jsem mu za tu půlhodinu nevšedních zážitků a z paluby pak mlčky pozoroval život na řece. A také spokojené výletníky, kteří vůbec netušili, že kousek jejich šťastné plavby jsem měl ve své režii.

K BŘEHŮM ATLANTIKU I K HORÁM



Na počátku šedesátých let došlo ve studené válce k mírnému „tání“ a to se také projevilo i v cestovatelské nabídce. V srpnu čtyřiašedesátého roku se mi podařilo navštívit Paříž a Normandii. To město na Seině, opěvované v básních, románech, šansonech a důvěrně ztvárněné v mnoha filmech, jsem si zamiloval mnohem dříve, než jsem skutečně vstoupil na jeho půdu. Při okružní jízdě jsem porovnával své sny se skutečností a většinou se shodovaly.

Během čtyřdenního pobytu nebylo možné zvládnout všechny původní plány a tak jsem si vybral Montmartr, kde jsem pobyl a pozoroval živý ruch dopoledne, odpoledne i v noci. Z kraje dne se tu proplétali metaři s probouzejícími se bezdomovci, příjízďíjícími trhovci s čerstvým zbožím a stánkaři s nejrůznějšími suvenýry a pohlednicemi, následně přibývali pouliční zpěváci, neodmyslitelní malíři, profesionální fotografové a spousty návštěvníků z celého světa.

V tom nekončícím hemžení jsem našel malý plácek, kde měl hlavní roli postarší vousatý muž v ošuntělé uniformě mořského vlka s nezbytnou lulkou, který po celý den seděl na židli, pamatující snad jeho narození. Vedle něj jedna dřevěná bednička představovala stůl, na kterém spočívala láhev vína s bagetou, druhá sloužila jako pokladnička. A toto málo přitahovalo jak četné malíře, tak spousty turistů. Mnozí z nich si chtěli pořídit jeho fotografii nebo i společný snímek. Obojí bylo možné, ale platilo tu nepsané pravidlo: „Nejdřív vhod, potom fot!“ Také jsem si chtěl pořídit památku, ale už jsem neměl „na vhod“, a tak jsem nepochodil. O kousek dál byl malíř, který byl natolik zabrán do své práce, že okolí nevnímal a za focení nic nechtěl.



Se setměním ubyli stánkaři, malíři i turisté. A tehdy naše malá skupinka zájemců prožila nezapomenutelnou procházku s průvodcem. Elegán v duchodovém věku s tmavými brýlemi na očích a stužkou Rytíře Čestné legie v klopě saka, v doprovodu své paní nás při procházce s každým krokem seznamoval s bohatou historií Montmartru. Zavedl nás k chátrajícím domům, ve kterých byly kdysi slavné kabarety, ukázal nám stavení, v němž přebývali mladí umělci, kterým nezbývalo na činži. Tam také započal svou uměleckou kariéru i Pablo Picasso. A co hospůdka, to další zajímavý příběh. Také ulička lásky skrývala svá tajemství a některé pikantnosti nám pak teatrálně ztišeným hlasem prozrazoval náš průvodce.

Ten pán si Montmartr zamiloval již v mládí, pak vystudoval historii, které následně věnoval celé své žití a onen kousek Paříže se mu stal věčnou láskou. Tajemství tmavých brýlí nám v jeho krátké nepřítomnosti objasnila až jeho paní. Jako mnoho vlastenců i on byl v době války zapojen v odboji a když vypuklo v Paříži povstání, byl při výbuchu německého granátu zraněn a na následky oslepl. Stužka v klopě pak byla součástí vyznamenání za jeho chrabrost. Uplynulo už více než půl století a mně se doposud jakákoliv zmínka o Montmartru stále prolíná se vzpomínkou na pana profesora.

Již autobusová jízda Normandií k našemu cíli na pobřeží Atlantiku mi změnila původní představy, které jsem měl spojeny hlavně s invazí a následnými urputnými bitvami o Caen, Évreux a dalších měst. Válečné stopy byly zaceleny, zůstaly jen památníky.



Jižně od přístavu Le Havre leží vedle sebe tři lázeňská města Villerville, Trouville-sur-Mer a Deauville. To první bylo naše a my jsme byli také první poválečná skupina mladých mužů a slečen z Československa. (Tak trochu exoti.) Netrvalo dlouho a jak na pláži, tak při procházkách jsme se už s úsměvem vzájemně pozdravovali. (To byl tehdy takový společenský zvyk.) Nezůstalo však jen u toho. Naši kluci objevili volejbalové hřiště a hned jej využili. Nejdříve hráli jenom mezi sebou, pak postupně přicházeli i Francouzi, a když naši poráželi soupeře ze všech tří měst, každým zápasem stoupala úcta i vzájemné přátelství. Nakonec to vyvrcholilo nedělním dopoledním fotbalovým zápasem na místním stadionu. Francouzi celou akci pojalí na plakátech jako přátelský mezinárodní zápas mladých a tak se na stadion přišlo pobavit skoro pět set neplatících diváků. První půlku vyhráli Francouzi 2:0, ale nakonec skočilo klání nerozhodně 2:2. Tehdy jsem první (a naposled) pískal „mezinárodní zápas“ a po skončení jsem byl spolu s jejich brankářem a strýcem obou francouzských branek odnesen z hřiště na ramenou nadšených fanoušků.

Koupání, opalování, sportování a procházky po okolí jsme pravidelně střídali se zájezdy po Normandii. Navštívili jsme velký námořní přístav Le Havre, metropoli Rouen, kde byla upálena Jo-

hanka z Arku, v Caen jsme se stali hosty pana starosty a na památném ostrově Le Mont-Saint-Michel jsme z nejvyšší věžní vyhlídky při odlivu marně hledali mořské vlny.

Během poznávání normandských pláží v zálivu Baie de la Seine nás už první památník na pobřeží vrátil o dvacet let zpět.



Najednou to nebyla místa příjemného a bezstarostného odpočinku, ale pláže Sword, Juno, Gold, Omaha a Utah, na kterých se v „Den D“ 6. června 1944 vylodili vojáci USA, Velké Británie, Kanady a dalších spojenců, aby v litých bojích započali osvobozování západní Evropy.



Z jedinečného umělého přístavu v Arromanches, skládajícího se původně ze 71 kesonů, 500 metrů plovoucích silnic a 8 vykládacích plošin, zůstalo ve vodách už jen torzo. Naopak muzeum poskytovalo celou škálu invazních zbraní, osobní výstroje a výzbroje vojáků, tanků, automobilů, vylodovacích člunů, spousty fotografií, vojenských map i dokumentů válečných zpravodajů



a kameramanů. Dodnes si pamatuji několik okamžiků z jednoho filmového dokumentu: soustředěné tváře vojáků v invazním člunu, první padlí ve vlnách, zakalená voda krví, běh prvních útočníků po pláži, další padlý, vedle druhý, letící noha těsně před kamerou, roztřesený obraz něčeho a tma. Poslední dílo kameramana.

Nelze zapomenout ani na americký vojenský hřbitov, ležící na kopci u města Colleville-sur-Mer nad pláží Omaha. Pod vzorně vystavěnými řadami bílých křížů a Davidových hvězd spočívá na deset tisíc amerických vojáků. Na okraji hřbitova na lavičce s výhledem na moře seděly dvě paní, věkem rozdílné, podobou blízké. Dovolily mi přisednout a pak se vzájemnými jazykovými potížemi jsem se dověděl, že se na cestu vydaly až z Chicaga, aby na hrob manžela a tatínka položily kytici jeho milovaných růží. Před rozloučením jsem ještě uviděl jejich poslední společnou fotografii šťastných mladých manželů s holčičkou a dortem, na kterém svítily dvě svíčky.

Teprve na zpáteční cestě jsem si do poznámek zapsal i datum. Bylo 12. srpna 1964. A v tu chvíli jsem si uvědomil, že 12. července, tedy přesně o měsíc dřív, jsem byl na Dukle, kde od 8. září do 27. listopadu 1944 probíhala Karpatsko-dukelská operace. Ve Vojenském přírodním muzeu v prostoru obcí Nižný a Vyšný Komárník jsem se tehdy seznámil s rozmístěnou bojovou technikou, bunkry jednotek 1. československého armádního sboru, velitelským stanovištěm i místem, kde asi dvě stě metrů od státní hranice tragicky zahynul generál Jaroslav Vedral – Sázavský, kdy jeho džíp najel na minu.



U Památníku Československého armádního sboru, který tvoří vysoký pylon s kolumbáriem, jsem se potkal se dvěma starouškami z Volyně. Přijeli se poklonit a položit kytičku svému synovi, který je pochován mezi pěti stovkami pětadesáti příslušníky sboru. Byla to jejich prvotní zahraniční cesta, která ještě pokračovala do Čech za mladším synem, bývalým tankistou a dcerou, která sloužila v armádě jako zdravotnice. Ti se po válce už na Volyň nevrátili. Měli se společně setkat v Praze na nádraží a věřili, že se poznají. Vždyť naposled se políbili při loučení všech dětí před odchodem na frontu. Popřál jsem jim šťastné shledání, na víc jsem neměl slov.

TAKOVÁ TO BYLA DOBA.

A CO DÁL?

Těch několik drobných příběhů, které jsem prožil na svých cestách, nebyly a ani nemohly být původními záměry ani plány mé začínající novinářské činnosti. Možná mi k nim napomohla náhoda a snad i troška štěstí, ale hlavně jsem se vždycky chtěl dovědět o daných tématech co nejvíce a z nejrůznějších pramenů. Tak jsem nakonec získal i tyto bonbonky a potěšení.

Pokud tedy máte podobné záliby a chcete se také potěšit, prosím vás o pomoc při zpracování příběhů, které mají svůj počátek v první světové válce.



Jejími hrdiny jsou bývalí třebovičtí vlastenci, kteří bojovali v řadách Československých legií v Rusku (R), Itálii (IT) a Francii (FR) a podíleli se svým dílem na zrodu Československa v roce 1918. Jsou to **Antonín Glumbík**, narozen 1897 – R, **Jan Kočí**, 1893 – IT, **Hynek Malaník**, 1890 – IT, **František Ondruš**, 1899 – IT, **Arnošt Pytlík**, 1897 – R, **Otakar Schindler**, 1886 – IT, **František Šabas**, 1887 – IT, **František Štefek**, 1895 – R, **Vilbald Vavrečka**, 1895 – R – FR a **Antonín Zajíc**, 1877 – FR.

Jestliže o dovolené nebo při následných služebních, studijních či dalších soukromých cestách náhodou navštívíte ukrajinský Zborov nebo Bachmač, ruská města na Transsibiřské magistrále, ve Francii města Champagne, Cognac, Argona, Terron nebo ve vesnici Chestres, v Itálii pak bojiště na Pivě, u Santa Dony a Fossalta či kótu Doss Alto, pokuste se v těchto místech dovědět něco zajímavého a pořídit fotografie. Každá zmínka a snímky jsou cenné.



Pátrat však mohou i ti, kteří nikam nepojedou. Doma třeba udělejte výpravu na půdu nebo jiná místa, kde máte uloženy věci, které budou jednou potřebné, podívejte se znovu do fotoalb, krabiček se vším možným, starých dopisů a věřím, že po svém prapradědečkovi něco naleznete. I takový knoflík z vojenského kabátu, čepice a další součásti výstroje, nakonec i hůlka nebo fajfka, které ho provázely posledními roky, mají svou hodnotu. Při tom hledání vám také vytanou i vzpomínky na svého předka a jeho poválečnou pracovní činnost, záliby i zájmy, a to vše byste mohli pod názvem „To byl náš dědeček“ zapsat. Pamětníci z okolí by své vzpomínání mohli pojmenovat „Takový byl náš soused“. A kdyby se přidali i ti nejmladší, bylo by to báječné.

Zaslané dokumenty bychom mohli nejen publikovat, ale byly by i součástí návrhu na postavení památníku této malé třebovické družině legionářů. Vždyť po více než stu letech je přece možné jim vzdát tuto poctu, i když nepadli na bojišti.

Mgr. Milan Ševčík



ÚSPĚŠNÁ SEZONA ODDÍLU MODERNÍ GYMNASTIKY TJ SOKOL TŘEBOVICE



Moderní gymnastky TJ Sokola Třebovice mají za sebou další úspěšnou sezonu. Na podzim začala společnými skladbami, ve kterých se představily naše nejmenší gymnastky, ale i ty nejstarší, které už musely zvládnout sestavu s míči a stuhami.

Nejmladší holčičky se svými „Žabkami“ ještě sbíraly zkušenosti, ale i přesto si vybojovaly postup na finále Českomoravského poháru společných skladeb linie B. Druhá společná skladba bez náčiní taktéž postoupila do finále a získala i zlatou medaili. Skladba s obručemi dosáhla nejlepšího výsledku na Oblastním přeboru v Přerově, skladba nejstarších děvčat se stuhami a míči již posbírala více medailí, včetně postupu do finále. Nejvíce medailí letos vybojovala děvčata se švihadly. Posbíraly je prakticky na každém závodě. Na MČR se již děvčatům dařilo méně a konkurenci se na medailové pozice neprobojovala, ale už jen možnost cvičit na MČR byla pro ně velkým úspěchem.

Po krátké zimní pauze, ve které se náš oddíl věnoval hlavně nácviku skladeb jednotlivců základního a kombinovaného programu, odstartovala jarní sezona závodem v Hlučíně nazvaným Třebovický čertík, který opět pořádal již podeváté oddíl TJ Sokol Třebovice. Následovala pak spousta dalších pohárových závodů v celé republice, kde se děvčata obou

programů skvěle prezentovala a vybojovala si mnoho medailí. Bronzových 13, stříbrných 22 a zlatých 17.

Vrcholem celé sezony bylo Mistrovství České republiky, které se letos konalo 1.6. v Dubňanech na Jižní Moravě. Účast si vybojovalo v základním programu 8 děvčat z našeho oddílu. 1. družstvo - Kristýna Ptašková, Beáta Čabanová, Markéta Fialová a Simona Sikorová se umístilo na krásném 5. místě a 2. družstvo - Míša Skácelíková, Kája Truhanová, Veronika Romaněnková a Zuzka Ždánská na 13. místě.

V kombinovaném programu si ve velké konkurenci ostatních oddílů ze severomoravské oblasti zajistily postup do 1. družstva Veronika Zajícová a Karolína Štverková a do 2. družstva Vendula Štverková a Kateřina Miketová. Závod se konal 2.6. taktéž v Dubňanech. Verunka měla třetí nejlepší sestavu se švihadlem a Vendulka také třetí nejlepší sestavu, ale s míčem. V konečném součtu se 1. družstvo umístilo na 5. místě a 2. družstvo na 10. místě.

Oddíl moderní gymnastiky TJ Sokol Třebovice má za sebou více než deset let trvání a děvčata se postupně probojovala z téměř posledních míst na závodech na současná medailová umístění. To vše pod vedením trenérek Ivy Šichnárkové, Jaroslavy Miketové a Lucie Strouhalové.

NOVÁ KAMERA V OSTRAVĚ-TŘEBOVICÍCH

Městská policie Ostrava informuje o zprovoznění nové bezpečnostní kamery na ul. 5. května (ÚMOb Třebovice). Ta bude přispívat k zabezpečení veřejného pořádku a boji proti kriminalitě v této lokalitě.

V současné době kamerový systém Městské policie Ostrava čítá více než 700 kamer, obsluhovaných na 9 stanovištích. Strážníci, obsluhující jednotlivá kamerová stanoviště, nepřetržitě sledují a vyhodnocují záběry na monitorech.

Více o umístění kamer se dozvíte na stránkách www.mpostrava.cz v sekci O nás – Technické prostředky.





PRIMIČNÍ MŠE SVATÁ

Milí spoluobčané,

rád bych Vás pozval v neděli 30. června 2019 v 15.00 hodin do Třebovického parku na primiční mši svatou našeho občana P. Ing. Mgr. Lukáše Močka, PhD.

"Primiční", jak samotný název napovídá, znamená první mše svatá. Pro každého nově vysvěceného kněze je to záležitost velice slavnostní, snad srovnatelná se svatbou a svatební hostinou, jen trochu větších rozměrů.

I pro každou obec či městskou část to bývá událost významného charakteru, protože se nekoná každý rok, dokonce ani každých deset let.

U nás v Třebovicích bude primice přesně po 25 letech. Ovšem pamatuji si, že když jsem prožil svou první mši sv. v roce 2006 v mé rodné obci Hrabyně, byla zde po 66 letech. Byl jsem velice potěšen, když se jí účastnili sousedé, známí, ale dokonce i lidé, které jsem moc neznal, ale vnímal jsem u nich určitou hrdost, že právě od nás pochází kněz. Je to totiž také oslava toho, že se někdo rozhodl vydat se cestou kněžství a duchovní služby lidem.

V těchto intencích můžeme prožít i primici u nás, na kterou vás jménem Lukáše Močka srdečně zvu.

P. Lukáš Engelmann

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16)



P. Lukáš Mocek

30. června 2019 | 15.00 hodin Třebovický park

14.15 Modlitba růžence

15.00 Primiční mše svatá

16.30 Doprovodný program

Individuální novokněžské požehnání



TŘEBOVICKÝ SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ SE MODERNIZUJE



Zleva: F. Šichnárek, T. Volný, K. Michalík, D. Frič

Vážený spoluobčané Třebovic, je mi potěšením Vás informovat, že město Ostrava nám darovalo nový zásahový vůz Mercedes - Benz Sprinter s moderním vybavením, jako je: dýchací technika, motorová pila, nádrž pro 300 l vody, vysokotlaké čerpadlo atd.

Dále byly dokončeny práce na přístavbě hasičské zbrojnice určené pro stání nového vozu a také zázemí pro výjezdovou jednotku.

Doufáme, že nám nové vybavení pomůže k Vaší větší spokojenosti a pocitu bezpečí.

Velitel Jednotky, Tomáš Volný

JAK JSME VÍTALI PTAČÍ ZPĚV V TŘEBOVICKÉM PARKU

Ačkoliv letošní květnové počasí venkovním akcím příliš neprálo, na Vítání ptačího zpěvu se v Třebovickém parku po roce opět sešly více jak tři desítky zájemců o ptačí obyvatele tohoto nádherného parku. I přes poměrně vytrvalý déšť se tak na této akci pořádané Českou společností ornitologickou mohli účastníci seznámit s hnízdicími špačky, sýkorkami, strakapoudy, žlunami a na závěr jako perličku pozorovali i jednoho z našich nejbarevnějších ptáků - samečka rehka zahradního (pílně krmícího svou drobotinu v hnízdní budce). Letošní Vítání zpestřilo i vyvěšení několika opravených hnízdních budek v parku a kontroly již obsazených budek. Deštníky (a u nejmenších pláštěnky) se tak hodily nejen pro účastníky, ale i pro písklata sýkorek, které si mohli účastníci prohlédnout přímo v hnízdech.



Za spolupráci při organizaci a propagaci akce patří opět náš velký dík vedení Městského úřadu Třebovice a věříme, že další ročník Vítání ptačího zpěvu se v Třebovickém parku opět vydaří!

Evžen Tošenovský, ČSO a PŘF UP Olomouc



V ČASE PRÁZDNIN A DOVOLENÝCH

Čas prázdnin a dovolených bychom si rádi všichni užili pohodově a naplno, a to bez zbytečných starostí a času stráveného na policii nebo v těch horších případech dokonce v nemocnici. V této souvislosti Vám chceme připomenout několik doporučení a rad, abyste si čas volna užili opravdu bez starostí. Děti v tomto období tráví více času venku a mohou nastat chvíle, kdy musí doma zůstat samy, bez dozoru dospělých. Pro děti je to velký krok k samostatnosti, který však sebou přináší svá úskalí. Dětem může hrozit mnoho různých nebezpečí, kterým by měly umět předcházet a v případě, že nastanou, tak by je měly umět správně řešit. Proto připomeňte dětem základní pravidla bezpečnosti, že nesmí otevírat cizím lidem, bavit se s nimi nebo si od nich něco brát a už vůbec ne s nimi někam chodit či k nim nasednout do vozidla. Bez dohledu dospělých osob by děti neměly manipulovat s ohněm a s ostrými předměty. Připomeňte dětem, jak se mají chovat při sportovních aktivitách, na silnicích nebo koupališti, aby nepřišly zbytečně k úrazu. Doporučujeme, aby dítě mělo k dispozici mobil-



ní telefon, který bude mít pořád u sebe, a to i když půjde například ven s kamarády. Můžete tak být s dítětem nepřetržitě v kontaktu a mít informace, s kým a kde se momentálně nachází. V mobilním telefonu by dítě mělo mít uložena i telefonní čísla na policii, záchrannou službu a hasiče, pokud by nastala stresová situace, může mít problém si na tyto čísla vzpomenout. Pokud již děti užívají veřejné sociální sítě, měly by vědět, že při komunikaci na sociálních sítích musí být ostražitě a například informaci, že jsou doma samy, by neměly nikdy zveřejňovat. Další informace o bezpečném chování se děti mohou dozvědět např. z knižní publikace *Policejní pohádky*, která je k dispozici ve všech knihovnách v Moravskoslezském kraji. Více k projektu zde: <https://www.policie.cz/clanek/policejni-pohadky-policejni-pohadky-o-projektu.aspx>

Odjezd na dovolenou si dobře naplánujte, předejdete tak stresovým situacím a přemýšlení, zda jste uzavřeli všechna okna, vypnuli spotřebiče a řádně uzamkli vstupní dveře. Doporučujeme nestahovat žaluzie, rolety, závěsy apod., aby domácnost nepůsobila opuštěně. Je dobré ze zahrady a okolí rodinných domů uklidit žebříky, nářadí nebo jiné předměty, které se dají užít k vloupání. K většímu klidu a pohodě přispěje, když si domluvíte občasnou kontrolu domova příbuznými nebo dobrým sousedem a zároveň je požádejte o vybírání poštovní schránky. Můžete si pořídit elektronické spínací zařízení, které podle nastavení rozsvítí světla, televizi apod. Vytváříte tak zdání, že jste doma. Před cizími lidmi se raději o termínu Vaší dovolené nezmiňujte. Pokud přesto dojde k vloupání do vašeho obydlí, oznamte to na linku 158 a do příjezdu policie s ničím nemanipulujte. Obecně doporučujeme mít vyfotografované cenné věci, sepsaná výrobní čísla cenných předmětů apod. Tyto informace pomohou policii v pátrání a rovněž usnadní vaše jednání s pojišťovnou při likvidaci pojistné události.

Při svých letních cestách na dovolenou, za památkami a podobně, nenechávejte v zaparkovaném automobilu žádné cennosti nebo osobní doklady. Při odchodu svůj automobil řádně uzamkněte a nenechávejte otevřená žádná okna, a to včetně střešního. Neodkládejte na viditelná místa, jako jsou sedadla a odkládací plochy, žádné cenné věci jako např. notebook, mobilní telefony, fotoaparáty, příruční tašky či kabelky. Rovněž odložení peněženky, či mobilního telefonu na stůl v kavárně nebo v zahradní restauraci se nemusí vyplatit, proto mějte své věci neustále pod kontrolou nebo uschovány u sebe. Buďte ostražití při vybírání hotovosti z bankomatu. Zloději si své oběti typují často právě zde.

Doufáme, že tato doporučení přispějí k příjemnému strávení Vašich volných dnů při prázdninách a dovolených.

por. Mgr. Petr Směták
komisař



Moravskoslezský kraj
Hasičský záchranný sbor
Moravskoslezského kraje

ZDARMA

CHRAŇTE SEBE A SVŮJ MAJETEK PŘED POŽÁREM

Hlásiče požárů a detektory oxidu uhelnatého seniorům zdarma

Hlásič požáru

Krabička o průměru cca 12 cm, která se umísťuje na strop místnosti. Slouží ke včasnému zjištění vznikajícího požáru v domácnosti a varuje zvukovou signalizací.



Detektor oxidu uhelnatého

Jednoduché zařízení k signalizaci přítomnosti nebezpečného plynu v domácnosti, který není vidět ani cítit. Umísťuje se cca 15 cm pod stropem místnosti nebo do výše očí v blízkosti karem, krbů a kotlů.



Stačí prokázat věk nad 65 let a trvalý pobyt v Moravskoslezském kraji předložením občanského průkazu na kterékoli pobočce SENIORPOINTU v Moravskoslezském kraji. Jejich adresu a otevírací dobu najdete na internetu, www.seniorpointy.cz.

www.msk.cz, www.hzsmsk.cz



PŘÍSPĚVEK TŘEBOVICKÉ OBČANKY PANÍ JARMILY PRÁŠKOVÉ

„20 let Křesťanského sboru v Třebovicích“

Možná ne všichni občané Třebovic vědí, že vedle římskokatolické farnosti žije a pracuje v Třebovicích také evangelikální Křesťanský sbor Ostrava-Poruba. Rádi bychom vám zde jeho činnost přiblížili.

Historicky Křesťanské sbory vycházejí z tzv. bratrského hnutí, které je v Evropě datováno již před rok 1830. Na území Ostravy vznikl první sbor v roce 1924 v Ostravě-Vítkovicích, v současnosti jsou činné Křesťanské sbory v Ostravě-Kunčičkách, Ostravě-Zábřehu, a od r. 1999 sbor v Ostravě-Porubě. O rok později se nám podařilo zakoupit pěkný dům v městské části Třebovice (Provozní ulice, proti Chára Sport - Pneu), kde sbor od té doby sídlí.

Křesťanské sbory své křesťanství staví na osobním vztahu s Kristem, který se projevuje osobním čtením Bible a modlitbou. Vycházejí z učení a praxe prvotních sborů Církve, jak jsou zaznamenány v Novém zákoně. O sbor a jednotlivé věřící pečují starší sboru (Bible, Tt 1, 15). Členové sboru se schází na nedělních shromážděních a dále v modlitebních a vzdělávacích skupinkách, svůj program mají i děti. Křest se provádí úplným ponořením a pokřtěni jsou pouze ti, kdo vyznávají, že v Krista opravdu uvěřili, tedy vesměs dospělí; pokud se křtí "děti", pak natolik velké, že jsou schopny tomu porozumět a samy se vyjádřit. Sbor kromě pravidelných setkávání vyvíjí opravdu bohatou činnost:

Od r. 2000 uskutečnil ve spolupráci se skupinami křesťanů z USA 15 letních kempů s výukou angličtiny pro zájemce všech věkových skupin. Rodinné dovolené a společné víkendové pobyty jsou každoroční samozřejmostí. Již pět let probíhá

ve sboru každý týden výuka znakového jazyka a budování mostů k neslyšícím a jejich rodinám ve vzdělávacích víkendech, na kulturně zábavných akcích pro neslyšící a studenty znakového jazyka.

Podporujeme oddělení Škola pro Život Křesťanské akademie mladých, z.s., které vyvíjí vzdělávací programy pro školy s duchovními hodnotami – jako Komenský 2020 a vzdělávání pedagogů, také akce Staleté Kořeny, kdy jsme u příležitosti 100. narozenin našeho státu vysadili v prostoru mezi krytým bazénem Poruba a Martinovskou ulicí Lípu století. Podporujeme činnosti Pavučina o.p.s. – tábory pro děti a mládež, práci na školách, etické a preventivní programy pro žáky, které v jejich životě vytvářejí a zdůrazňují zdravé hodnoty. Pravidelně se schází seniorský klub Studna s pestrou vzdělávací, zábavnou i výtvarnou náplní.

Finanční i lidskou pomoc posíláme i daleko do světa. Lidé z našeho sboru pracovali 8 měsíců v Africe (Burkina Faso), 4 roky v Nepálu, opakovaně se účastníme zdravotnické pomoci v Ghaně. Právě je aktuální další výjezd, který se uskuteční v září t.r., a který je možné podpořit. Finanční prostředky sbíráme na: Č. Ú. 2600575253/2010 VS 4 - pro náklady spojené s výjezdem, VS 5 - pro náklady na léky, VS 6 - na pomůcky pro děti, aby mohly chodit do školy.

Závěrem vám všem chceme říci, že jsme nakloněni všem kontaktům, každý věřící i nevěřící občan může náš sbor nezávazně navštívit, zúčastnit se kterékoliv aktivity. Více o nás najdete zde: Web: ksop.cz FB: [facebook.com/ksop.cz](https://www.facebook.com/ksop.cz)

INFORMACE K ÚHRADĚ POPLATKU ZA KOMUNÁLNÍ ODPAD

Blíží se termín úhrady poplatku za komunální odpad. Od letošního roku jsou povinni platit tento poplatek i občané s trvalým pobytem v sídle ohlašoven. Pokud nemáte platbu navedenou na SIPO, nezapomeňte na termín splatnosti poplatku:

Splatnost: do **30. června** běžného kalendářního roku
Výše poplatku: **498,- Kč** na osobu a kalendářní rok
Způsob úhrady:

- bankovním převodem nebo platbou složenkou typu A (nejsou městem zasílány – složenku typu A získáte na poštách) na číslo účtu: **30015-1649297309/0800**; variabilní symbol pro platbu složenkou nebo bankovním převodem získáte na stránce www.ostrava.cz pod odkazem „Platba za komunální odpad“, kde stačí zadat rodné číslo každého poplatníka.
- prostřednictvím platebního portálu města – na webové stránce www.platebniportal.ostrava.cz lze provést platbu poplatku on-line platební kartou nebo platebním tlačítkem prostřednictvím platební brány PayU
- v pokladně Magistrátu města Ostravy, přízemí budovy Nové radnice na Prokešově náměstí

Případně se informujte na telefonním čísle **844 12 13 14** nebo e-mailem na adrese komunalniodpad@ostrava.cz.

VŠEM NAŠIM OBČANŮM PŘEJEME PŘÍJEMNÉ PROŽITÍ DOVOLENÝCH A DĚTEM KRÁSNÉ PROŽITÍ PRÁZDNIN.

Starosta a zaměstnanci třebovického úřadu

OČKOVÁNÍ PSŮ PROTI VZTEKLINĚ TENTOKRÁT V DOPoledních HODINÁCH

Letošní hromadné očkování psů a koček proti vzteklině proběhne v Třebovicích **7. září**, ale pozor dochází ke změně, **tentokrát již od 10.00 do 12.00 hodin**. Místo konání se nemění, bude to opět v prostorách dvoru za třebovickou radnicí (za každého počasí).

Očkování je povinné dle zákona č.166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů. Občané budou mít také možnost naočkovat psa kombinovanou vakcínou, která kromě vakcinace proti vzteklině, obsahuje 5 dalších složek proti 5 dalším chorobám za celkovou částku 400,- Kč. Vzteklin a leptospiróza jsou dvě onemocnění přenosná na člověka se smrtelným výsledkem.

Z bezpečnostních důvodů je nutné, aby předvedení psi byli opatření náhubkem a doprovázela je dospělá osoba.